

HIGH-LIFE

Dr. Adrian MAJURU

Bucureștiul respira vara și prin aceia care, deși aveau posibilități financiare, din variate motive nu puteau pleca în vilegiatură sau în mult așteptatul concediu. Mai întârziuau fie din cauza unei afaceri, fie în urma unei nehotărâri de moment.

În casele lor somptuoase se organizau spre seară răbdătoarele și pasionantele partide de bridge sau poker, întrerupte uneori de partide intime de dans sau discuții de tipul «gentlemen agreements».

Distrația intimă și muzica la patefon era preferată celei din localul public, unde amestecul clienților și gusturilor putea crea disconfort. Terasalele caselor se transformau în spații de recreere pentru cei ai casei și prietenii lor, chiar veniți din provincie, încă din secolul al XIX-lea. Soarele secolului al XIX-lea au făcut treptat loc ceaiurilor dansante, în perioada interbelică. La adăpostul saloanelor sau grădinilor, care înconjurau generos reședința, serile de vară erau primitoare și tihnite.

Diminețile pustii ale verilor caniculare erau adesea consumate în ieșiri cu automobilul la Șosea, în pădurile și zonele

înevinate Bucureștiului. Promenada se continua apoi cu scurte plimbări în preajma locului de oprire. Nu de puține ori plimbarea înainta spre valea Prahovei, pentru câteva ore. Apoi, foarte iubită era echitația, tot în cursul săptămânii, când Șoseaua Kiseleff nu era stăpânită de mahalagii. Între Piața Victoriei și rondul al II-lea, chiar, zăreai adesea domni și doamne, care mergeau la trap, pentru ca, odată cu lăsarea serii, să lase locul trăsuri sau automobilului, în aceleași locuri.

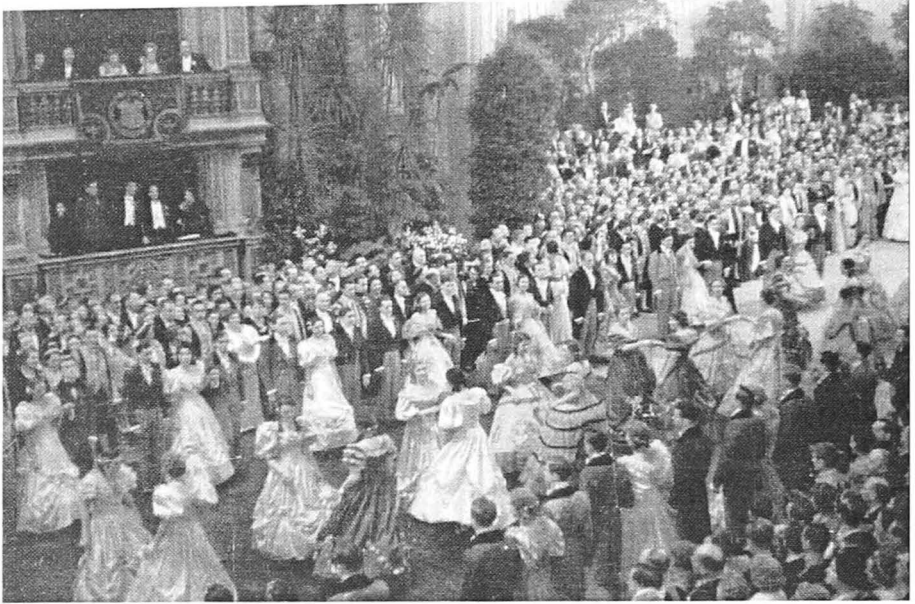
Nu puține erau reședințele unde, pentru un public intim și ales, se organiza câte un concert sau chiar se juca câte o piesă de teatru. Uneori cei de-ai casei participau la eveniment. Înalta societate nu se ascundea publicului obișnuit. Era vie, dinamică și deloc prețioasă. Exista pur și simplu.

Din nefericire acești oameni, de etnie și confesiuni foarte variate, care s-a topit într-un mixtum compositum între 1870 și 1930, exportatori de modele comportamentale către marginea societății, au fost evacuați din istorie iar fotografiile pe care le admirați alături de aceste rânduri, nu mai au corespondență în realitatea

Fig. 1.
Bal la Teatrul
Național din
București, 1884

Fig. 2.
Înalta societate
la balul Operei-
anii' 30

imediată. În sensul că istoria culturală a modelului social reprezentat de high life în vechime, unul pozitiv, vertical și discret, a fost stopat violent în mai puțin de zece ani, începând cu 1946. De pildă, domnul care își pregătește calul pentru echitație a fost unul dintre marii industriași ai României. A dispărut fără urmă, cu întreaga familie, chiar înainte de

naționalizare. În locul lor, la vârful piramidei sociale, a înflorit între timp o faună umană originară în valul de oportuniști, care, încă din 1948, a avut acces la manevrarea resurselor financiare ale statului.

Rămâne totuși întrebarea unde ne este înalta societate? Care sunt resturile prin care respiră, gesturile vizibile și codurile ascunse vederii celor mulți? Ești

Fig. 3.
Privind de la
balconul Operei,
1937

Fig. 4.
O soarelă
privată din anul
1942

cu adevărat elegant, prin felul în care îți faci simțită prezența pe stradă. Cât mai puțin evidentă prin gesturi, urlete, priviri etc. Acesta era un prim pas al codului aristocrat de care amintește Ion Ghica, pas pe care l-a învățat din copilărie. Drumul spre înalta societate până la 1945 era presărat cu adevărate inițieri privind comportamentul, vestimentația, măsura

cuvintelor în tonalități rezonabile și în gesturi cât mai discrete cu putință. Puteai accede către înalta societate prin puterea spiritului și cu sprijinul unei persuasiunii abia simțite, deloc agresivă.

Înalta societate investea în propria-i spiritualizare, ajutându-i adesea și pe alții fără mijloace, cu ajutorul unor accesorii precum contul bancar, vila suplimentară

Fig. 5.
Soarelă
particulară din
1940

Fig. 6.
Întors de la
vânătoare - 1930

de la Șosea transformată ocazional în cenaclu literar, club pentru artiști, societate filantropică etc. Intrarea în lumea bună a adolescentului se realiza tot cu discreție la primul bal, către vârsta de 15-16 ani, când părinții îl prezentau rudelor mai îndepărtate, prietenilor de diferite ranguri, apropiaților din lumea afacerilor. La rândul lor, adulții intrau pe scena publică, prin baluri de binefacere, pentru strângerea fondurilor necesare stingerii unor suferințe cotidiene, în fața cărora societatea reacționa cu greutate.